

Sygn. akt XI W 1977/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska-Kupeczyk

Bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 września 2016 roku w W.

sprawy P. Ś.

syna M. i B.

urodzonego dnia (...) w C.

obwinionego o to, że:

W dniu 7 lutego 2016 roku około godz. 13:00 przy Al. (...) w W. pojazdem marki A. o numerach rejestracyjnych (...) dokonał postoju w miejscu dla osoby niepełnosprawnej

tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 Kodeksu Wykroczeń

orzeka

I. Obwinionego P. Ś. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw, ustalając, że obwiniony nie zastosował się do znaku drogowego D-18a „parking-miejsce zastrzeżone”, z tabliczką T-29 informującą o tym, że miejsce przeznaczone jest dla pojazdu samochodowego uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej i znaku drogowego poziomego P-20 „koperta”, zatrzymując w/w pojazd w strefie obowiązywania tych znaków, nie posiadając do tego stosownych uprawnień i za to na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 92 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II. Na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 1977/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całości kształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 lutego 2016 roku około godziny 13:00 w W. przy Al. (...) podczas patrolu funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W. w składzie: E. F. i J. S. ujawnili samochód osobowy marki A. o numerze rejestracyjnym (...) zaparkowany częściowo na miejscu przeznaczonym dla pojazdu samochodowego uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej

sprawności ruchowej oznaczonym znakiem drogowym pionowym D-18a z tabliczką T-29 oraz znakiem drogowym poziomym P-20. W związku z popełnionym wykroczeniem funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W. podjęli interwencję w stosunku do ww. pojazdu, który ok godz. 13:20 został odholowany na parking depozytowy przy ul. (...). (...) Tego samego dnia, około godz. 16:10 do siedziby Straży Miejskiej zgłosił się właściciel pojazdu P. Ś., który potwierdził, iż to on dokonał postoju pojazdu w/w miejscu. W związku z popełnionym wykroczeniem na kierującego pojazdem P. Ś. został nałożony mandat karny kredytowany w wysokości 500 złotych. P. Ś. odmówił przyjęcia mandatu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: dowodów zawnioskowanych przez oskarżyciela publicznego, dołączonych do wniosku o ukaranie (k. 1, 2, 3-8, 9, 11-12,), sprzeciwu od wyroku nakazowego i dokumentów załączonych do sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 27-36), wniosku obwinionego z dnia 23 sierpnia 2016 r. (k. 46-49).

Obwiniony w sprzeciwie od wyroku nakazowego z dnia 7 czerwca 2016 roku podnosił, iż dokonano błędnej oceny materiału dowodowego poprzez brak jego wszechstronnej analizy a także zarzucał on rażącą niewspółmierność orzeczonej kary do stopnia zawinienia obwinionego na skutek nieuwzględnienia wszystkich okoliczności, które winny wpływać na jak najłagodniejszy wymiar orzeczonej wobec niego kary. Obwiniony nie kwestionował, iż zaparkował pojazd marki A. nr rej. (...) pod adresem Al. (...). Twierdził jednak, iż zakwalifikowanie zaparkowania przez niego pojazdu jako wykroczenie objętego wnioskiem o ukaranie jest niezasadne. Po pierwsze wskazywał, iż oznaczenie miejsca objętego zakazem parkowania przez osoby nie posiadające uprawnień osoby niepełnosprawnej jest wprowadzające w błąd, nieprecyzyjne z uwagi na kilkukrotne przemalowywanie linii je wyznaczających i trudne odróżnienie „starych linii” od „nowych linii”, tym bardziej jeśli parkuje się po zmroku. Po drugie obwiniony twierdził, iż przedmiotowe miejsce parkingowe zostało zmienione w czasie bezpośrednio poprzedzającym zdarzenie, co dodatkowo utrudnia parkowanie zgodnie z przepisami. Obwiniony podnosił także, iż na miejscu parkingowym, na którym zaparkował swój pojazd służby ustawiły betonowy śmietnik, który uniemożliwia zaparkowanie samochodu (nawet takim jak A. (...)), bez najechania choćby jednym kołem na znak „koperty”, po jej przemalowaniu. Tym samym w jego ocenie zrobił on wszystko aby zaparkować w sposób nie naruszający przepisów ale fizycznie nie było to wykonalne. Obwiniony twierdził nadto, że jeśli intencją władz/służ byłoby całkowite wyłączenie tego miejsca z parkowania przez pojazdy „zwykłe” wtedy nie zostałyby namalowane taki pas parkingowy. Jednocześnie nie zwrócono uwagi, że jego pojazd w 95% był zaparkowany prawidłowo a pozostałe 5% zajmował betonowy śmietnik, który mimo niewielkich rozmiarów stanowi skuteczną barierę oddzielającą od pojazdów „zwykłych” zaparkowanych przed samochodem A. (...). Obwiniony wskazywał, iż w momencie dokonania parkowania wszystkie inne miejsca parkingowe dla pojazdów „zwykłych” były zajęte, więc nie miał on możliwości wyboru innego miejsca umożliwiającego 100%, a nie 95% zaparkowanie na pasie dla pojazdów zwykłych. Obwiniony podnosił, że zajęte były również dwa miejsca dla pojazdów osób niepełnosprawnych. Obwiniony wskazywał, iż miejsca parkingowe dla osób niepełnosprawnych w tym miejscu mają po ok. 7 metrów długości, więc nie ma możliwości ich zajęcia poprzez najechanie kołem na końcowy odcinek ok. 40 centymetrów. Tym samym obwiniony nie mógł się zgodzić ze stwierdzeniem, że zajęły miejsca parkingowe. Obwiniony podnosił, że pojazd został odholowany, mimo, że w dacie zaparkowania pojazdu jego pasażerem była osoba niepełnosprawna – B. Ś., matka obwinionego. W/w jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym po zawałach serca, niezdatną do pracy, co potwierdza stosowne orzeczenie Powiatowego Zespołu Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 28.10.2015r, która w dniu zdarzenia nie posiadała przy sobie karty parkingowej osoby niepełnosprawnej. Niemniej obwiniony jako kierowca dochował wszelkich starań aby dowieść swoją matkę jak najbliżej miejsca docelowego (kina-teatru), do którego się wspólnie udawali. Obwiniony twierdził zatem, że mając na uwadze brak możliwości pozostawienia pojazdu w innym miejscu, dojeżdżając do przeszkody – betonowego śmietnika, aby nie zająć miejsca dla osoby niepełnosprawnej oraz biorąc pod uwagę, że przewoził osobę niepełnosprawną, zrobił wszystko co było w jego mocy, aby jego zachowanie pozostało w granicach obowiązujących przepisów. Obwiniony wskazywał, że poniósł koszty z tytułu odholowania pojazdu w kwocie 515 zł, co samo w sobie stanowi dla niego bardzo surową dolegliwość.

Już po wyznaczeniu terminu rozprawy, zgodnie z zarządzeniem sędziego referenta z dnia 29 lipca 2016 roku, obwiniony złożył wniosek o skazanie go bez przeprowadzenia rozprawy, na karę grzywny w wysokości 100 zł, który

został przez Sąd rozpoznany i uwzględniony na rozprawie w dniu 2 września 2016 roku, przed rozpoczęciem przewodu sądowego.

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie pozostaje, iż funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W. ujawnili w dniu 07 lutego 2016 roku o godz. 13:00 przy Al. (...) w W. wykroczenie z art. 92 § 1 kw, polegające na nie zastosowaniu się przez kierującego pojazdem marki A. nr rej. (...) do znaku drogowego D-18a „parking-miejsce zastrzeżone” z tabliczką T-29 informującą o tym, że miejsce przeznaczone jest dla pojazdu samochodowego uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej i znaku drogowego poziomego P-20 „koperta”. Świadczy o tym notatka urzędowa (k.1) oraz zdjęcia dokumentujące powyższe zdarzenie (k. 3-8). Nie ulega wątpliwości, iż wyżej wymienione auto zaparkował w przedmiotowym miejscu i czasie P. Ś., na co jednoznacznie wskazuje notatka urzędowa (k. 2) oraz co bezsprzecznie wynika z ze stanowiska obwinionego zawartego w sprzeciwie od wyroku nakazowego i wniosku obwinionego z dnia 23 sierpnia 2016r. Okoliczności tej obwiniony nie kwestionował na żadnym etapie postępowania.

W sprzeciwie od wyroku nakazowego twierdzenia obwinionego opierały się głównie na tym, że miejsce w którym pozostawił pojazd jest nieprawidłowo wyznaczone, w jego ocenie trudno mówić aby wypełnił on znamię zajęcia miejsca parkingowego skoro zajął jedynie część tego miejsca a obok stał zaparkowany samochód. Obwiniony wskazywał nadto, że przed dniem zdarzenia obowiązywało inne oznakowanie, które zostało zmienione. Wcześniej były wyznaczone miejsca parkingowe właściwie a w dniach poprzedzających zdarzenie tak zmienione, że nie jest możliwym zaparkowanie tam bez najechania na linię. Twierdził też, że stając w przedmiotowym miejscu nie utrudniał wjazdu ani wyjazdu dla osoby niepełnosprawnej.

Następnie we wniosku z dnia 23 sierpnia 2016 r. obwiniony podtrzymał powyższe stanowisko w sprawie, wnosząc jednocześnie o skazanie go bez przeprowadzenia rozprawy na karę w wysokości 100 zł. Tym samym nie kwestionując zaparkowania pojazdu w przedmiotowym miejscu twierdził, iż orzeczona wcześniej wyrokiem nakazowym kara jest niewspółmiernie wysoka co do całokształtu okoliczności zdarzenia.

Sąd mając na uwadze, iż w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości miejsce, gdzie obwiniony pozostawił swój pojazd jak również oznakowanie tego miejsca obowiązujące w dniu ujawnienia wykroczenie przez funkcjonariuszy tj. 7 lutego 2016 roku a także potwierdzenie tego faktu przez obwinionego przyjął, że jak najbardziej uzasadnione jest aby uwzględnić wniosek obwinionego o skazanie go bez przeprowadzania postępowania dowodowego i wymierzenie kary grzywny w kwocie 100 złotych.

Sąd, poza osobowymi źródłami dowodowymi obdarzył walorem wiarygodności pozostałe dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w postaci dowodów zawnioskowanych przez oskarżyciela publicznego (k. 18). Dokumenty te zostały bowiem sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony. Sąd uznał również za wiarygodne ujawnione bez odczytywania dokumenty załączone przez obwinionego w sprzeciwie od wyroku nakazowego oraz wniosku obwinionego z dnia 23 sierpnia 2016r.

Art. 92 § 1 kw penalizuje zachowanie niestosowania się do znaków lub sygnałów drogowych albo do sygnałów lub poleceń osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub kontroli ruch drogowego. Podkreślić należy, iż przepis ten ma charakter formalny, więc nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych(Dz. U. z 2002 r. Nr 170 poz. 1393 ze zm.). W niniejszej sprawie wykroczenie popełnione przez obwinionego P. Ś. polega na nie zastosowaniu się do znaku drogowego D-18a „parking-miejsce zastrzeżone”, z tabliczką T-29 informującą o tym, że miejsce przeznaczone jest dla pojazdu samochodowego uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej i znaku drogowego poziomego P-20 „koperta”. Zgodnie z § 52 ust. 4 powyższego Rozporządzenia znak D-18a "parking - miejsce zastrzeżone" oznacza miejsce przeznaczone na postój pojazdu uprawnionej osoby. Umieszczona pod znakiem D-18, D-18a lub D-18b tabliczka T-29 informuje o miejscu

przeznaczonym dla pojazdu samochodowego osoby, o której mowa w art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.). Zatem w świetle tych regulacji osoba niepełnosprawna legitymująca się kartą parkingową, kierująca pojazdem samochodowym oznaczonym tą kartą, może nie stosować się do niektórych znaków drogowych dotyczących zakazu ruchu lub postoju, w zakresie określonym przepisami o których mowa w art. 7 ust. 2 w/w ustawy. Przytoczony przepis, zgodnie z art. 8 ust. 2 w/w ustawy, stosuje się również m.in. do kierującego pojazdem, który przewozi osobę niepełnosprawną legitymującą się kartą parkingową. Z kolei w myśl art. 8 ust. 3 w/w ustawy, kartę parkingową umieszcza się za przednią szybą pojazdu samochodowego, w sposób eksponujący widoczne zabezpieczenia karty oraz umożliwiające odczytanie jej numeru i daty ważności. Przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. System znaków i sygnałów drogowych ma za zadanie porządkowanie ruchu i gwarantowanie jego bezpieczeństwa.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych w ocenie Sądu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, że obwiniony P. Ś. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Obwiniony co prawda przedstawił szereg okoliczności, które miały usprawiedliwiać jego zachowanie, a jednocześnie wykazać, iż do zajęcia przez niego miejsca parkingowego, przeznaczonego dla osoby niepełnosprawnej nie doszło. W ocenie Sądu dla wypełnienia znamion tego wykroczenia nie ma znaczenia powoływana przez obwinionego argumentacja, iż w dniach poprzedzających zdarzenie obowiązywało inne oznaczenie miejsc parkingowych oraz to, że nowo namalowane linie wyznaczające te miejsca pokrywają się ze starymi, co powoduje ich nieczytelność, zwłaszcza w momencie parkowania po zmroku. W tym miejscu warto zaznaczyć, iż żaden kierowca nie powinien przywiązywać się do danego oznakowania, gdyż zawsze może nastąpić czy to zmiana organizacji ruchu czy jak w niniejszej sprawie oznaczenie miejsc parkingowych na co trzeba być w każdej chwili przygotowanym. To, iż w porze nocnej linie wyznaczające miejsca postojowe mają nie być dobrze widoczne, nie może zwalniać kierującego ze stosowania się do innych znaków drogowych - takich jak choćby znaki pionowe tj. D-18a z tabliczką T-29, które w przedmiotowym miejscu się znajdowały i informowały o przeznaczeniu danego miejsca parkingowego. Obwiniony tłumaczył, iż był zmuszony do zaparkowania pojazdu w ten sposób, że tył jego samochodu zajął część miejsca wyznaczonego dla postoju osób niepełnosprawnych albowiem brak było innych wolnych miejsc dla jak to określił „zwykłych pojazdów”. Zdaniem Sądu obwiniony miał jednak świadomość, iż pozostawienie przez niego tak zaparkowanego pojazdu uniemożliwi w razie konieczności zaparkowanie samochodu przez osobę uprzywilejowaną, lecz to zignorował. Obwiniony tłumaczył nadto, że na miejscu parkingowym gdzie pozostawił swój pojazd ustawiony został betonowy śmietnik, który uniemożliwiał komukolwiek zaparkowanie samochodu bez najechania choćby jednym kołem na znak „koperty”, po jej przemalowaniu. W ocenie Sądu taka argumentacja obwinionego również nie może zostać uwzględniona, mając bowiem świadomość wielkości miejsca parkingowego, obwiniony rozmyślnie się tam zatrzymał, pomimo że. mógł przecież poszukać innego miejsca, gdzieś w okolicy. Obwiniony mając jakąkolwiek wątpliwość, czy jego pojazd się zmieści mógł zaprzestać wjazdu w to miejsce. Tym samym decydując się na parkowanie w taki sposób powinien liczyć się możliwością popełnienia wykroczenia. W ocenie Sądu nie sposób zgodzić się również z twierdzeniem obwinionego, że gdyby intencją służ miejskich byłoby całkowite wyłączenie tego miejsca z parkowania nie zostałyby namalowany pas parkingowy albowiem można równie dobrze przyjąć, iż intencją służb było przeznaczenie tego miejsca dla motocykli, czy bardzo małych samochodów. Obwiniony twierdził nadto, iż w dacie parkowania pojazdu jego pasażerem była osoba niepełnosprawna tj. B. Ś.-matka obwinionego, która posiada kartę osoby niepełnosprawnej, lecz w dniu zdarzenia nie miała jej ze sobą. Taka argumentacja również nie może zostać przez Sąd uwzględniona. Po pierwsze wskazać należy, iż nawet parkowanie na „kopercie” obwarowane jest szeregiem wymogów dla osoby przewożącej osobę niepełnosprawną. Nawet gdyby przyjąć, iż obwiniony zaparkował częściowo na kopcercie z uwagi na swoją matkę trzeba wskazać, że obwiniony nie był do tego uprawniony, ponieważ nie dopełnił wszystkich warunków pozwalających na zajęcie takiego miejsca – nie umieścił za szybą ważnej karty parkingowej, co jest wymogiem koniecznym do dokonania postoju pojazdu na „miejscu dla pojazdu osoby niepełnosprawnej”. Z uwagi na powyższe Sąd, uznał, iż obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, i popełnił wykroczenie z art. 92 § 1 kw. W ocenie Sądu obwiniony umyślnie nie zastosował się do przedmiotowego znaku, dokonując wyboru nie zastosowania się do niego, licząc, że uda mu się uniknąć jakiegokolwiek odpowiedzialności. Parkując w przedmiotowym miejscu w pełni godził się na popełnienie wykroczenia.

Sąd, przychyłając się do wniosku obwinionego wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 złotych, uznając, iż kara ta w ustalonych okolicznościach przypisanego czynu będzie stanowiła dla obwinionego wystarczającą dolegliwość, która w przyszłości przypominać będzie o warunkach, jakie muszą zostać spełnione, dla zajęcia miejsca parkingowego przeznaczonego dla osób niepełnosprawnych. W ocenie Sądu kara ta będzie współmierna do stopnia winy oraz spowoduje, że obwiniony zacznie przestrzegać obowiązujących przepisów ruchu drogowego. Sąd biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności zdarzenia, w tym także to, iż obwiniony poniósł już koszty związane z odholowaniem pojazdu, nadto uwzględniając specyfikę przedmiotowego miejsca parkingowego doszedł do przekonania, iż orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 30 (trzydzieści) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).